

כאן כנראה ה'מונח המפסיק' הוא הסימן הראשון, אך כיוון שבזמן מאוחר יותר מונח מסמן משרת, ולא מפסיק, הוסיפה יד שנייה את הגרש (וסימנה אותו באמצע תיבה, כצורתו המאוחרת, בניגוד לנהוג בקטע זה לסמנו בתחילת תיבה), כדי לציין שיש להפסיק אחר קריאת מלה זו. כך גם בדיבור: מוכרן-אכסרה, שהובא למעלה. **תחילה** סומן מקף ארץ-ישראלי, והכוונה היתה לטעם מחבר. אך בזמן מאוחר יותר מקף מורה על הקפת תיבה לתיבה שאחריה וקריאתה בחיפזון וללא כל טעם משלה, אפילו לא מחבר. משום כך הוסיפה יד שנייה את המרכא, כיוון שסברה שראוי לתיבה הראשונה שתוטעם בטעם מחבר, ולא שתוקף.

שאר הצירופים שבקטע הם של שני טעמים ארץ-ישראליים הרגילים בו, וצירופם אינו מובן: שיעשו, בדרומן, הסוג, בזה, מוכר. והרי דוגמה להטעמת הקטע:

האז למי שאינו נאמן על המעשרות קח לי ממי שהוא נאמן ממי שהוא מעשר
אינו נאמן מאיש פלוני הרי זה נאמן הלך ליקח ממנו אם לו לא מצאתיו לקחתי
לך מאחר שהוא נאמן אינו נאמן. הניכנס לעיר ואינו מכיר אדם שם ואם מיכן
נאמן מיכן מעשר אם לו אחר אני איני נאמן איש פלוני הרי זה נאמן הלך ולקח
ממנו אמרו לו מיכן מתיר קשן אם לו מי ששלחך אצלי אף על פי שהן כגומלין
זה את זה הרי אלו נאמנין

בקטע מבראשית רבה המצוי בלוח X בפלימפססטים שהוציא לאור טיילור (עין למעלה, הערה 19), ושעומד להתפרסם על-ידי נ' אלוני, שהראה לי בטובו את כתב-היד של מאמרו העוסק בכך, יש פה ושם טעמים בודדים. הטעמים שמצא אלוני הם: דמחלפין, מיתים, והם מתאימים לטעמי הקטע הנדון בסעיף זה.

5. קמברייג', T.-S. F1, 65

בבלי סוכה כד-כה. קשה לקריאה. דומה באופיו לקטע הקודם. גם בו ניקוד טברני מועט ואופיו כאופי ניקודו של הקטע הקודם; פה ושם ניקוד ארץ-ישראלי, כגון: נשאי.

גרש ונקודתיים מעל לתיבה הם הטעמים המצויים בו ביותר, כבקטע הקודם. ציינתי כמה מקרים של נקודה אחת מעל לתיבה, אך לא כולם בחזקת ודאי. ה'מונח המפסיק' גם הוא מצוי, אך פחות מאשר בקטע הקודם. הגרש מסומן בתחילת תיבה, ואילו שאר הטעמים באמצעה. דוגמות:

דתניא ספר אין לי אלא ספר מניין לרבות כל דבר תל וכתב לה מכל מקום
אם כן מה תלמוד לומר ספר לומר לך...

בלכתך דרך הוא דמתיבתא הא בלכת דמצוה פטירת

פעם מצאתי בו מקף:

הרי עמידה-ב]